

paa et farligt Emne, nemlig paa Spørgsmaalet om Tidens store Folkeopplysningsarbejde, navnlig indenfor Bondestanden. Emanuel udtalte uforbeholdent sine Anskuelser og fremhævede med Vilje ganske særlig den Betydning, han tillagde Højskolernes Virksomhed paa dette Omraade.

Fru Hassing var lutter lyttende Opmærksomhed. Hun hørte til den Slags letbevægede Kvinder, der øjeblikkelig bliver varme for alt, hvad de mærker andre være varme for. I hendes regelmæssigt smukke, ikke særligt kløgtige Madonna-Ansigt kom der altid et Udtryk af dyb Eftertænkksomhed, naar nogen talte: — det saae ud, som om Vedkommende med sine Ord klargjorde hende netop det, hvorpaa hun længe forgæves havde grundet. Saaledes sad hun ogsaa nu og lyttede med Albuerne paa Bordkanten og en Finger lagt op over Kinden — og naar hun nu og da i sin syngende Tone fremkom med, hvad hun kaldte „sine Betæneligheder“, var det i Virkeligheden mindre for at modsiges ham end for at give ham fornyet Anledning til at udvikle sine Anskuelser.

Men ogsaa de andre var begyndt at blive opmærksomme. Emanuels urokkelige Alvor, hans grovt klædte Skikkelse og store Skæg frembragte i disse Omgivelser et ejendommeligt Indtryk af apostolisk Oprindelighed og Kraft. Ja, om det saa var den noget foredragsagtige Maade at tale paa, som han havde vænnet sig til ved stadig at henvende sine Ord til Bønder, gjorde den ham blot end mere interessant i disse Menneskers Øjne. Desuden var Emnet for Samtalen saa fremmed for dem alle, hans Udtalelser derfor saa nye og overraskende, at han uvilkaarlig paatvang dem Respekt.

Endog de to unge afbrød bestandig oftere deres Hvisken for at høre efter ham, naar han talte; og Sportsmanden blinkede en Gang hen til Fru Hassing, som om han vilde sige:

„Du har forresten Ret, Tante! ... Der er virkelig Stil over Manden!“

Derimod var Frøken Ragnhild øjensynlig forstemt. Hun sad tilbage lænet mod Stoleryggen, og hendes lange, spidse Fingre tumlede stedse mere nervøst med nogle Brødkrummer paa Dugen.